BRUXELLES
BRUSSEL

20 ans / 20 auteurs - 20 jaar / 20 auteurs

BRUXELLES
BRUSSEL

20 ans / 20 auteurs - 20 jaar / 20 auteurs



BRUSSELS 2009
BD COMICS STRIP
brusselscomics.com



Avril

François

Bruxelles Midi

Je suis allé souvent à Bruxelles, j'aime cette ville. J'ai parfois imaginé y vivre. Dernièrement André Juillard et moi-même avons pris le Thalys, histoire de nous replonger dans l'atmosphère bruxelloise. Nous avons parcouru la ville et ses faubourgs. Après avoir été tenté par l'incinérateur, le BRYC (Bruxelles Royal Yacht Club), Tervuren ou le Palais de Justice, mon choix s'est étonnement arrêté sur la première vision de Bruxelles, quand on sort de la gare du Midi. Un mur, un rectangle, une composition familière.

Brussel Zuid

Ik kwam vaak naar Brussel. Ik hou van deze stad. Soms beeldde ik me in hoe het zou zijn er te wonen. Onlangs namen André Juillard en ikzelf de Thalys, zodanig dat we nog eens konden proeven van de Brusselse sfeer. We hebben de stad en haar buitenwijken doorkruist. Na eerder in bekoring te zijn gebracht door de verbrandingsoven, de BRYC (Bruxelles Royal Yacht Club), Tervuren of het Justitiepaleis, viel mijn keuze vreemd genoeg op het eerste wat je van Brussel ziet, zodra je het Zuidstation buiten komt. Een muur, een rechthoek, een vertrouwde compositie.

François Avril


MARCI

Berthet

Philippe

Face à la morosité ambiante, j'ai eu envie de proposer une image positive, de bonheur. Un peu de cette quiétude que l'on peut ressentir en flânant dans les rues du centre-ville. Et quand vos pas vous guident devant cette boutique, il est difficile de ne pas en pousser la porte... pour le plaisir.

Momenteel is het zwaarmoedigheid troef en daarom wilde ik een positief beeld, een beeld van geluk ophangen. Een beetje zoals het gevoel van rust dat men kan krijgen, wanneer men door de straten van de binnenstad slentert. En wanneer je aan die bepaalde winkel komt, is het moeilijk om niet binnen te stappen... voor het plezier.

Philippe Berthet



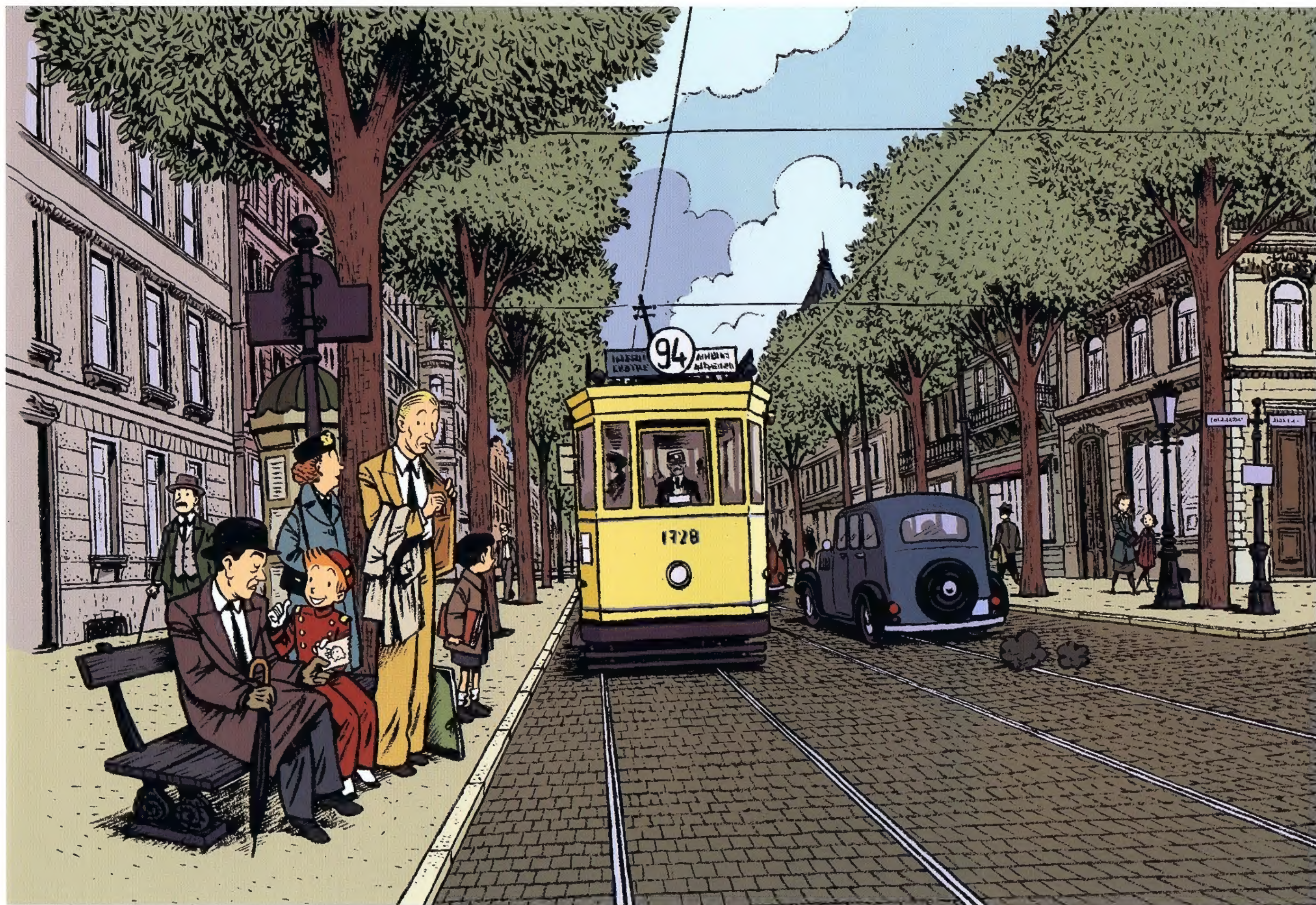
PLAIZIER
EXPO 58
NEW YORK
PIN-UP ART
BÈREKE
OUVERT
58

Émile Bravo

J'ai connu Bruxelles de manière inconsciente à travers les récits d'Hergé qui ont accompagné mon enfance et ceux du jeune groom en livrée rouge. Un autre personnage a marqué l'enfant que j'étais : René Magritte. J'apprenais, plus tard, qu'il vivait dans cette même ville. Peut-être s'y sont-ils, tous les trois, rencontrés ?

Ik heb Brussel onbewust leren kennen via de verhalen van Hergé die mijn kindertijd hebben gekleurd, en die van de jonge groom in rode livrei. En er was nog een personage dat indruk maakte op mij als kind : René Magritte. Ik kwam later te weten dat hij in dezelfde stad woonde. Misschien hebben ze elkaar er alle drie wel ontmoet ?

Émile Bravo


94
1728

Renaud Colin

Les pignons des maisons peints par mes auteurs de BD préférés... Voilà ce qui m'a fait venir à Bruxelles pour entamer des études de bande dessinée. Une ville qui est comme un album de BD grandeur nature, et dans lequel on se promène au fil des cases... une ville magique avec des murs-cases encore vierges pour dessiner ses propres espérances. J'aimerais bien y avoir un mur, un jour.

De puntgevels van de huizen die mijn favoriete striptekenaars tekenden... Die lokten me naar Brussel om er voor striptekenaar te leren. Een stad die is als een stripalbum in ware grootte en waar je doorheen de vakjes wandelt. Een magische stad met nog maagdelijke vakjesmuren om je eigen hoop te tekenen. Ik zou er graag ooit een muur willen hebben.

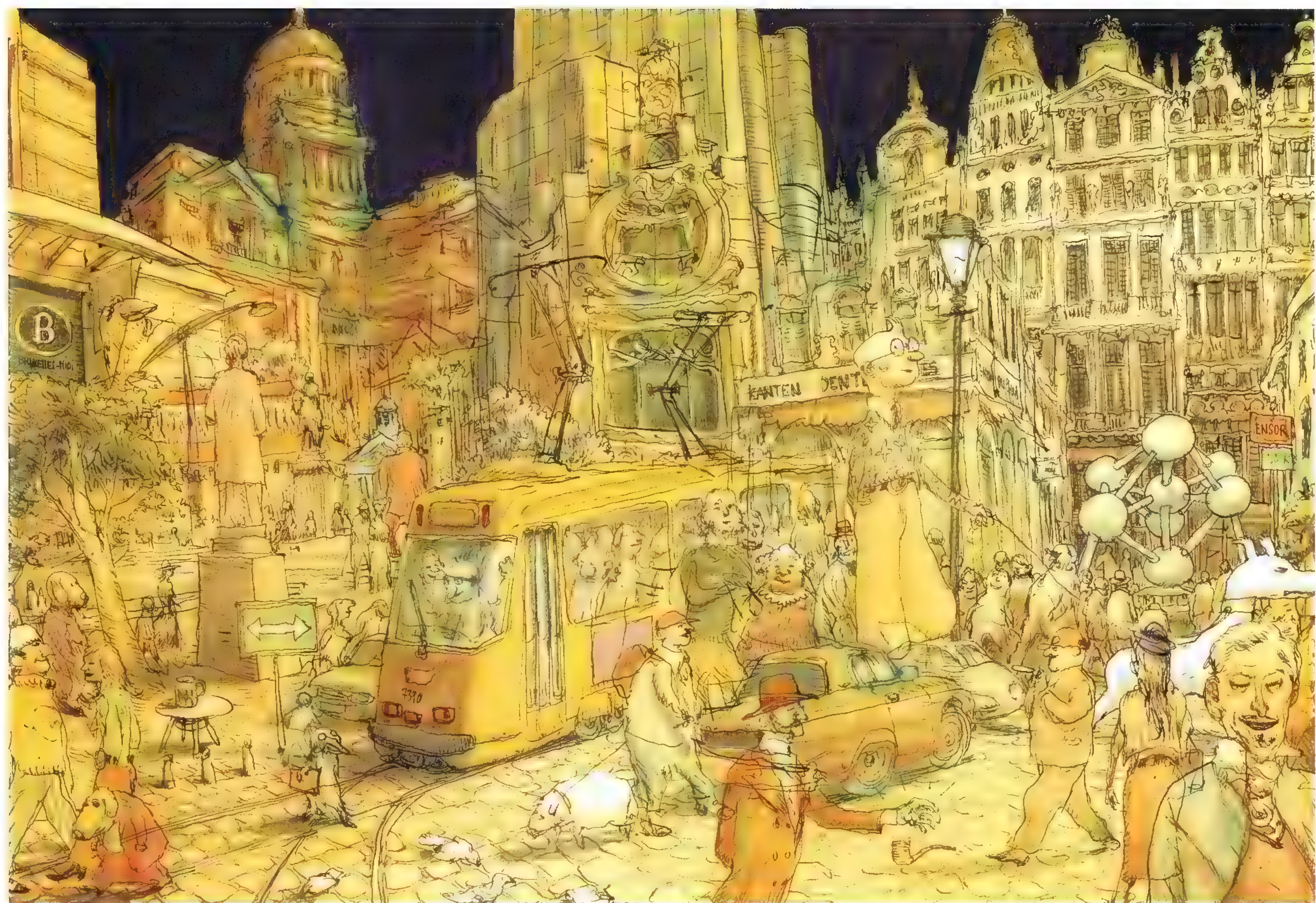
Renaud Colin


Renaud

Nicolas de Crécy

L'entrée du Christ à Bruxelles… Il s'agit de ma première rencontre avec la ville en découvrant l'image dans un livre. Une vision à travers la toile de James Ensor. Vive Jesus, roi de Bruxelles ! Fanfares doctrinaires, toujours réussies ! Cette atmosphère de kermesse et d'expressionnisme joyeux date de 1889. Son attrait ne tient-il qu'au regard amusé d'Ensor ? Cette ambiance est-elle encore d'actualité ? J'ai pu constater avec plaisir que oui ; l'humour, le décalage, les couleurs (qui se révèlent après quelque temps), l'insolence débonnaire, la chaleur, la vitalité de la fête, le peintre avait vu juste, et pour plus d'un siècle. Dessiner Bruxelles sans faire écho à ce tableau était impensable. Ensor est l'un des précurseurs du surréalisme, et le surréalisme habite Bruxelles. Il suffit d'y faire quelques séjours : le Palais de Justice plus vaste que Saint Pierre de Rome, plus étrange encore, qui recèle peut-être quelque société secrète, la tradition brassicole, qui a de beaux restes, l'abruxellisation, néologisme poétique, le « façadisme », plus poétique encore… Le cinéma contemporain, imprégné de cette poésie et de cet humour, la bande dessinée, très présente, dans les librairies ainsi que sur les murs, comme un héritage narratif de cet esprit particulier. J'éprouve plus de plaisir maintenant à visiter Bruxelles qu'à me plonger dans les œuvres d'Ensor ; c'est une capitale vivante, qui évolue, qui bouge et qui incarne l'Europe. Une capitale accueillante que les artistes apprécient, aujourd'hui peut-être plus encore qu'il y a un siècle.

De intrede van Christus in Brussel… Dat was mijn eerste ontmoeting met de stad toen ik de afbeelding van het werk in een boek ontdekte. Een visie via het doek van James Ensor. Vive Jesus, roi de Bruxelles ! Fanfares doctrinaires, toujours réussies ! (Leve Jezus, koning van Brussel! Doctrinaire fanfares altijd een succes!) Deze vrolijke, expressionistische kermissfeer dateert van 1889. Ligt de aantrekkingskracht niet enkel in de geamuseerde blik van Ensor ? Is deze sfeer nog wel actueel ? Ik heb met plezier kunnen vaststellen van wel : de humor, het verschil, de kleuren (die zich na een tijdje openbaren), de goedhartige brutaalheid, de warmte, de vitaliteit van het feest… de schilder had het goed gezien, en voor meer dan een eeuw. Brussel tekenen zonder naar dit schilderij te verwijzen was ondenkbaar. Ensor is een van de voorlopers van het surrealisme, en het surrealisme huist in Brussel. Er enkele nachten verblijven volstaat : het Justitiepaleis dat groter is dan de Sint-Pieters in Rome, en dat, nog vreemder, misschien enkele geheime genootschappen verbergt, de brouwerstraditie met nog mooie overblijfselen, de ontbrusseling – een poëtisch neologisme –, het "façadisme", – nog poëtischer –… De hedendaagse cinema, doordrenkt van deze poëzie en humor, het stripverhaal, alom aanwezig in de boekhandels en op de muren, als verhalend erfgoed van deze bijzondere geest. Brussel bezoeken verschaft me nu meer plezier dan me onderdompelen in de werken van Ensor. Het is een levendige hoofdstad die evolueert, beweegt en Europa belichaamt. Een gastvrije hoofdstad, wat kunstenaars vandaag misschien nog meer weten te appreciëren dan een eeuw geleden.


B
BRUXELLES-MIDI
KANTEN
ENSOR

De Moor

Johan

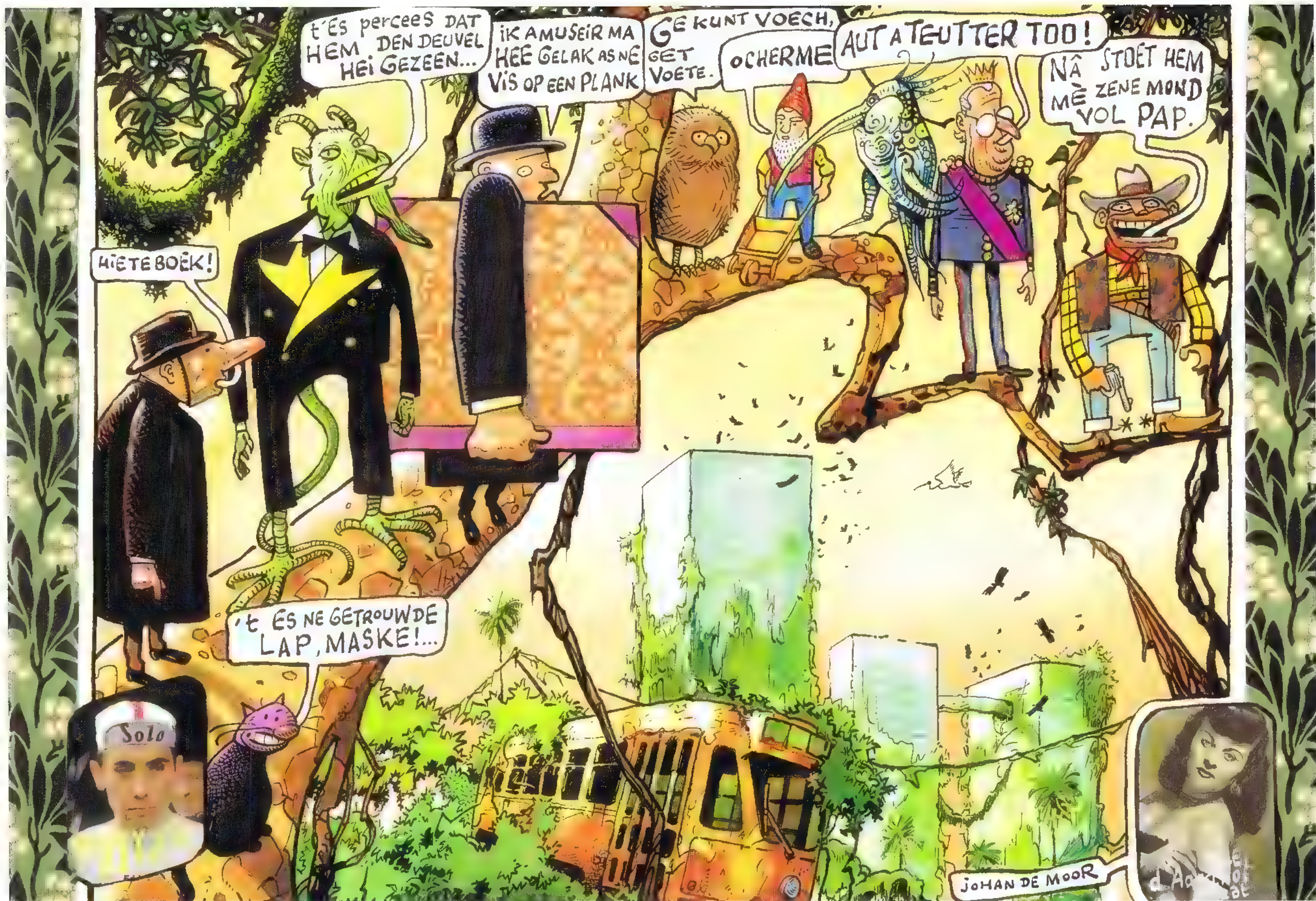
Chanson d'amour bruxelloise
Brussels liefdesliedje

Tu es ma zotje
Tu es ma sprotje
J'pass'rais ma vie rien qu'avec toi
Dans un p'tit kotje
Je te donn'rais tout ce qu'il y a
Dans mon spoerpotje !

Mon coeur est opgezwolle !
Laiss'moi un' fois
Froucheler dans tes crolles
avec mes doigts

Ma petit' snotje !
Ma boekenotje !
Ma soeikerflotje !

Johan De Moor

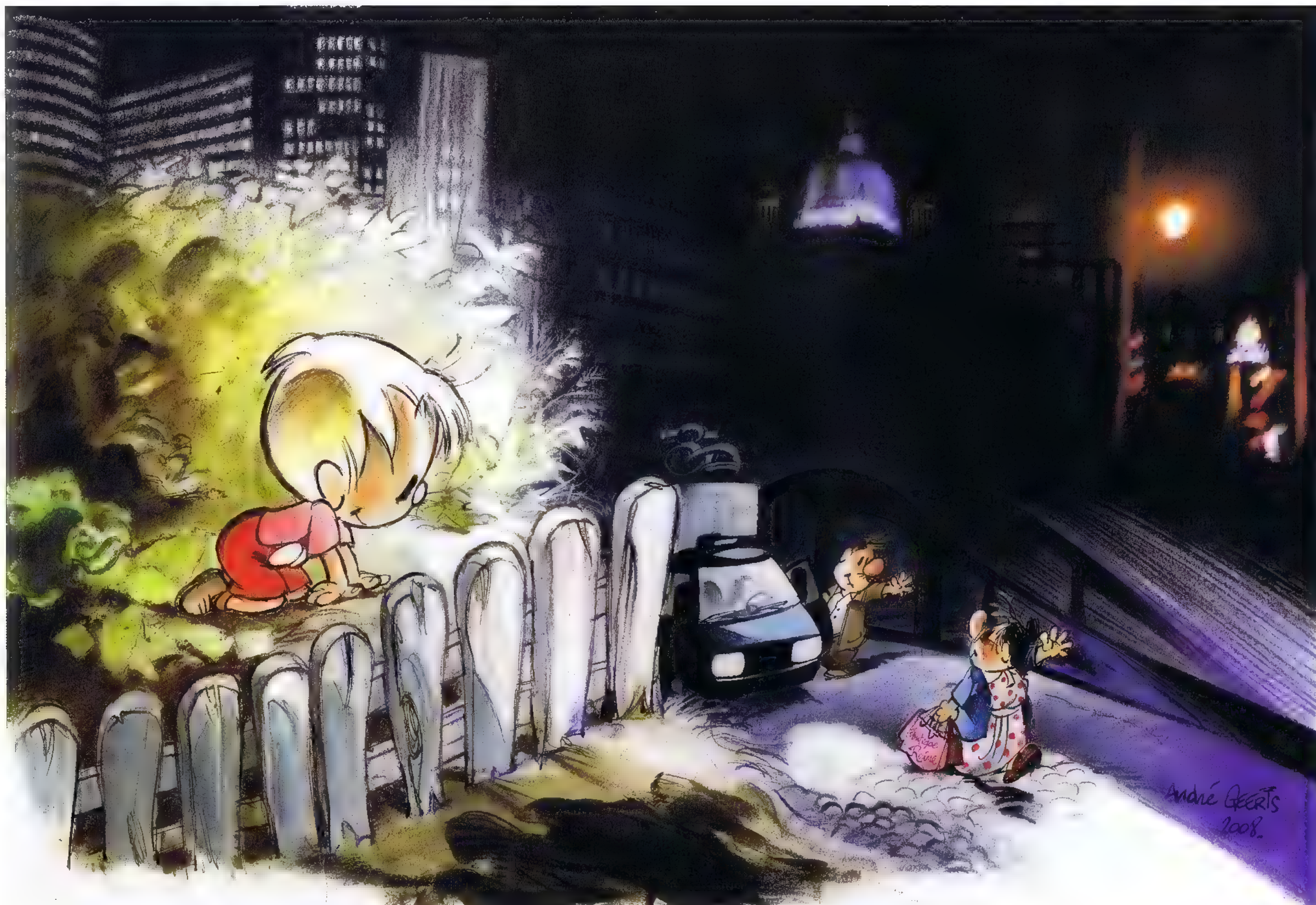

t'ES percees DAT HEM DEN DEUVEL HEi GEZEEN...
iK AMUSEIR MA HEE GELAK AS NE ViS OP EEN PLANK
GE KUNT VOECH, GET VOETE.
OCHERME
AUT A TEUTTER TOO!
NÂ STOET HEM MÈ ZENE MOND VOL PAP.
HIETEBOEK!
'T ES NE GETROUWDE LAP, MASKE!...
Solo
JOHAN DE MOOR

André Geerts

À Bruxelles, la campagne a toujours été aux portes de la ville, et parfois même dans la ville. Je suis né dans ce patchwork, à la limite d' Uccle et de Linkebeek. Cette ville moderne et vieillotte est bien à l'image du pays dont elle est la capitale, un pays mélangé, où la bande dessinée, cet art métissé, a trouvé un sol idéal pour croître et prospérer.

In Brussel heeft het platteland altijd aan de stadspoorten gelegen en soms zelfs in de stad. In dit patchwork aan de grens van Ukkel en Linkebeek ben ik geboren. Deze moderne en ouderwetse stad weerspiegelt het land waarvan ze de hoofdstad is maar al te goed: een gemengd land waar het stripverhaal, op zich ook een vermengde kunst, een ideale bodem vond om te groeien en floreren.

André Geerts


André Geerts
2008.

Dominique Goblet

Bruxelles, 1958, Exposition Universelle, entre deux attractions et un paysan avaleur de papiers, la firme Meli présente son miel sous fond de volières. Trente ans plus tard, le site suspend son activité, on ouvre les cages aux perruches. Aujourd'hui, Place Guy D'Arezzo c'est le domaine craquetant des Psittacula Krameri, l'endroit est cerné de constructions hydrides et immenses qui s'étendent des arbres aux poteaux. Tous assistent au triomphe sans partage des ex-exotiques perruches à collier.

Brussel, 1958, Wereldtentoonstelling, tussen twee attracties en een boer die papier slikt, stelt de firma Meli haar honing voor met een vogelpark op de achtergrond. Dertig jaar later worden de activiteiten op de site stopgezet en gaan de papegaaienkooien open. Vandaag is het Guy D'Arezzoplein het domein van de krassende Psittacula Krameri. De plek is omringd met enorme hydride constructies die zich uitstrekken van de bomen tot de palen. Ze dragen allemaal bij tot de onverdeelde triomf van de ex-exotische halsbandparkieten.

Guy Marc Hinant


28 mai 2008 → Place Guy D'Arezzo

Sacha Goerg

Le quartier nord n'est pas forcément celui que j'aurais choisi pour séjourner ou me déplacer quotidiennement, pourtant je m'y rends maintenant systématiquement. Je me suis acclimaté à cet autre Bruxelles, vivant, bruyant, effrayant.

De Noordwijk is niet noodzakelijk de wijk die ik zou hebben gekozen om te overnachten of me dagelijks naar te verplaatsen. Toch ga ik er nu systematisch heen. Ik ben gewend geraakt aan dit andere, levendige, bruisende en angstaanjagende Brussel.

Sacha Goerg


BRUXELLES NORD
PARADISE
LAATSTE MINUUT
Juice

Jean-Claude Götting

Bruxelles, place du Grand Sablon.

On est frappé par la juxtaposition des styles architecturaux. Les façades du XVIII[e] se découpent sur fond de bâtiments modernes. Les serres du jardin botanique ont pour horizon les gratte-ciel de Saint-Josse... Ici, c'est la place du Grand Sablon avec un bout de la tour Sablon en arrière-plan. C'est la nuit, il pleut un peu. Ce n'est pas qu'il pleuve tout le temps à Bruxelles, mais lorsque j'avais dessiné pour l'éditeur Champaka ma vision de Paris, j'avais aussi promené mon couple de personnages sous la pluie. Pas de jaloux !

Brussel, Grote Zavel.

De aaneenrijging van architectuurstijlen treft ons. Achttiende-eeuwse gevels steken af tegen een achtergrond van moderne gebouwen. De serres van de kruidtuin hebben de wolkenkrabbers van Sint-Joost als horizon. Hier ligt de Grote Zavel met een stukje van de Zaveltoren op de achtergrond. Het is nacht, het regent een beetje. Niet dat het in Brussel altijd regent, maar toen ik voor uitgeverij Champaka mijn blik op Parijs tekende, liet ik mijn koppel personages ook in de regen wandelen. Er moet dus niemand jaloers zijn !

Jean-Claude Götting



André Juillard

Bruxelles et moi c'est une vieille histoire. Il y a cinquante ans, je débarquais de Paris avec mon école pour visiter l'Exposition Universelle. Je revenais au début des années 70 dans ce pays de Cocagne de la Bande Dessinée en quête de « Dupuis-Lombard » épuisés. Pour n'en avoir guère de 1958, mon premier souvenir de Bruxelles c'est donc le quartier des Marolles et le marché aux puces de la place du Jeu de Balle où, en ce temps-là, on pouvait faire de belles affaires.

Mijn band met Brussel is al heel oud. Vijftig jaar geleden vertrok ik met mijn school uit Parijs om de Wereldtentoonstelling te bezoeken. Begin jaren'70 kwam ik terug naar dit luilekkerland van het stripverhaal op zoek naar uitgeputte «Dupuis-Lombards». De eerste van de weinige herinneringen aan Brussel die ik overhoud uit 1958, zijn de Marollenwijk en de vlooienmarkt op het Vossenplein waar je in die tijd nog echt koopjes kon doen.

André Juillard



Régis Lejonc

Je suis venu à trois reprises à Bruxelles. Autant dire que je connais peu cette ville. Les deux premières fois, j'ai bénéficié d'un guide merveilleux en la personne de Rascal, auteur bien connu de littérature jeunesse. Il a longtemps vécu à Bruxelles, en connaît tous les coins et recoins. Nous avons parcouru inlassablement la ville et fréquenté nombre de débits de boissons. Nous avons parlé peinture, projets, pluie et beau temps.

Ces deux fois-là, le soleil brillait et le ciel était d'un bleu immaculé. Bruxelles reste donc pour moi une ville non seulement exotique mais presque tropicale. Seule l'absence de palmiers m'a renvoyé au climat pluvieux qui caractérise pour ne pas dire caricature les « pays du nord ».

La troisième fois était dans le cadre de la Foire du Livre. Une belle occasion de rencontrer de nouvelles personnes, d'en revoir d'autres et de partager de chaleureux moments.

Alors, quand il a fallu illustrer Bruxelles, ce sont les gens que j'y ai croisés qui me sont immédiatement venus en tête, et le ciel bleu aussi. Et puis, la diversité de ces gens-là, le métissage humain, culturel, architectural. Car Bruxelles est un grand et beau « bazar ». La grande cohérence de cette ville vient justement de son anarchie quasi anatomique. Et moi, toute cette vie me touche. Il y a peu d'endroits où je pourrais vivre, Bruxelles en est un.

Ik ben driemaal in Brussel geweest. Ik ken deze stad dus niet zo goed. De twee eerste keren had ik een fantastische gids in de persoon van Rascal, een wel bekende auteur van jeugdboeken. Hij heeft lang in Brussel gewoond en kent er alle hoekjes en kantjes. We hebben de stad onvermoeibaar doorkruist en er tal van drankgelegenheden bezocht. We hebben gepraat over schilderkunst, plannen, regen en mooi weer.

Die beide keren scheen de zon en was de lucht smetteloos blauw. Brussel blijft voor mij dus niet alleen een exotische maar bijna tropische stad. Alleen de afwezigheid van palmbomen herinnerde me aan het regenachtige klimaat dat de « landen van het noorden » karakteriseert, om niet te zeggen karikaturiseert.

De derde keer was in het kader van de Boekenbeurs. Een mooie gelegenheid om nieuwe mensen te ontmoeten, andere terug te zien en hartelijke momenten te delen.

Toen ik Brussel moest illustreren, kwamen deze mensen die ik er was tegengekomen, me dus onmiddellijk voor de geest, alsook de blauwe lucht. Verder ook nog de diversiteit van die mensen, het menselijke, culturele en architecturale weefsel. Want Brussel is een grote en mooie « bazaar ». Deze stad dankt haar grote samenhang namelijk aan haar bijna anatomische anarchie. En al dat leven raakt mij. Er zijn weinig plekken waar ik zou kunnen wonen, Brussel is er één van.

Régis Lejonc



Jacques de Loustal

Lorsque j'arrive à Bruxelles par le train, les Moulins de Ruisbroek représentent le premier signal de la ville, la première touche d'exotisme bruxellois. Ce « château de l'industrie » et l'atmosphère qui s'en dégage, près d'un canal au crépuscule, m'évoquent Simenon, Jean Ray et tout un pan de la littérature du siècle passé. C'est l'entrée dans Bruxelles, ville « étrangère » pleine de mystères pour le Parisien que je suis.

Wanneer ik met de trein in Brussel aankom, zijn de Molens van Ruisbroek het eerste teken van de stad, de eerste toets van Brussels exotisme. Dit « kasteel van de industrie » en de sfeer die ervan uitgaat, vlakbij een kanaal in de schemering, doen me denken aan Simenon, Jean Ray en een waaier aan figuren uit de literatuur van de vorige eeuw. Zo kom je Brussel binnen, een « vreemde » stad vol mysteries voor een Parijzenaar zoals ik.

Jacques de Loustal



Cédric Manche

La Place du Jeu de Balle

La vision de Bruxelles que j'ai choisi de donner, l'image que j'aimerais en garder est celle de la Place du Jeu de Balle à l'heure du marché aux puces. L'impression intemporelle de ce moment, les gens qui s'activent dans ce magma d'objets grouillants, porteurs d'histoires, me fascinent.

Het Vossenplein

De kijk op Brussel die ik heb gekozen, het beeld dat ik ervan zou willen bewaren, is het Vossenplein tijdens de vlooienmarkt. De tijdloze indruk van dat moment, de mensen die zich voorthaasten tussen dit allegaartje van krioelende voorwerpen die geschiedenis meedragen, fascineert me.

Cédric Manche



TATOO
Ladbrokes
Ladbrokes
CHAFF
THE SHADOWS
1981
LIFE
SVM
Mad Movies
CINE
SUE ELLEN

Vincent Mathy

À Bruxelles, les monuments ne sont pas ceux que l'on croit. Ils roulent et transportent toutes les cultures que j'aime, un sacré mélange !

In Brussel zijn de monumenten niet welke je denkt. Ze rijden en vervoeren alle culturen waarvan ik hou, een straffe mengeling !

Vincent Mathy


pils

Merveille

David

J'ai 10 ans. Ce jour-là, comme souvent, je regardais par la fenêtre de ma chambre un carrefour, CE carrefour. Et, je vous jure, j'ai vu, de mes yeux vu, là, au milieu de MON carrefour, Saint-Michel terrasser le démon. Du rez-de-chaussée monte la voix de ma maman : un quelconque goûter qui s'impatiente. Mais, moi, je reste là, figé, comme hypnotisé par le sourire cruel du Saint patron qui enfonce, plus profondément encore, sa lance dorée.

Ik ben 10 jaar. Die dag kijk ik, zoals wel vaker, door het raam van mijn kamer naar een kruispunt, DAT kruispunt. En, ik zweer het je, met mijn eigen ogen zie ik daar, in het midden van MIJN kruispunt, Sint-Michiel die de duivel velt. Vanop de benedenverdieping stijgt de stem van mijn moeder op : het vieruurtje staat op mij te wachten. Maar ik, ik blijf daar aan de grond genageld staan, als was ik gehypnotiseerd door de wrede glimlach van de patroonheilige die zijn gouden lans nog dieper steekt.

David Merveille


GENERALE
BONBONS Lotti EXQUIS
BOLLEWINKEL
MANNEKEN PILS
Jupiter

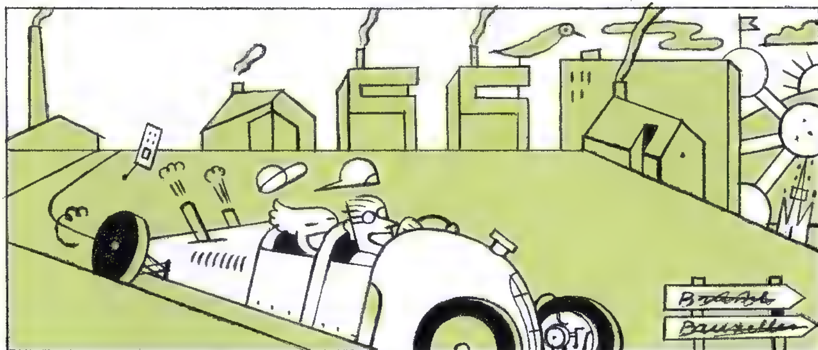
Ever Meulen

Quoi de plus agréable que de dessiner Bruxelles, du haut de ses différents points de vue ! Les rues plongent tout à coup avant d'opter à nouveau pour des montées raides à souhait, offrant à chaque fois de nouvelles perspectives à l'œil ravi, et déplaçant sans cesse l'horizon vers un autre niveau. Vue depuis la Place de la Reine, la « Place Royale », le bas de la ville s'étend tout en longueur et en largeur, créant un superbe panorama sur un plan horizontal. Le très chic (?!?) haut de la ville opte quant à lui plutôt pour une tendance à la verticale, de même que les magnifiques quartiers périphériques, en direction de Tervueren (jusqu'à la très boisée commune de Jezus- Eik). Les copies de rochers du Parc de Woluwé sont quant à eux particulièrement plaisants à dessiner... Ce qui n'enlève toutefois rien à l'amour que je porte à la plaine du Heysel et à l'atmosphère que dégage Laeken. Rien à voir avec le peu soigné cœur de la ville. Ces différents aspects sont illustrés dans les trois dessins qui accompagnent mon histoire. Et, "by the way", comme ils disent à Bruxelles, mieux vaut ne pas prendre sa voiture pour se rendre à Bruxelles : optez plutôt pour le métro, et soyez toujours à l'heure à vos rendez-vous ! Comme Pascal...

Brussel is mooi om te tekenen vanwege zijn verrassende hoogteverschillen. Straten duiken ineens naar beneden of klimmen steil naar boven. Daardoor ontstaan nieuwe perspectieven en verhuist de horizon opeens naar een ander niveau. Gezien vanop het Koningsplein, de « place Royale », ligt de laagstad er lang en breed bij, heel panoramisch en heel horizontaal. De sjieke (?) hoogstad daarintegen kadreer ik eerder vertikaal, zo ook de betere buitenwijken richting Tervuren (tot in het bosrijke Jezus-Eik). Trouwens, de namaak rotsen in het park van Woluwe zijn heel aantrekkelijk om te tekenen. Maar ik hou ook van de Heizelvlakte en het stemmige Laken, helemaal anders dan de groezelige binnenstad. Die verschillende aspecten toon ik in de drie prenten van mijn verhaal. En «by the way» zoals ze zeggen in't Brussels, met de wagen naar de stad rijden is geen goed idee, neem de metro en kom altijd op tijd op een afspraak. Doe zoals Pascal !

Ever Meulen

Rendez-vous avec Pascal.





Ever Meulen

Schuiten

François

Le jardin du Palais

2050. L'Europe a abandonné Bruxelles depuis longtemps. Les régions ont suivi peu de temps après. On la disait quinze fois plus verte que Paris, la voici maintenant véritablement envahie par la nature.

La Région bruxelloise n'ayant plus les moyens de tout entretenir, on décide de favoriser le développement de parcs sauvages. Les maisons abandonnées suite aux migrations vers des régions d'Europe plus prospères sont en partie détruites et donnent lieu à des visions romantiques qui mêlent ruines et nature. Les plantes, jadis considérées comme mauvaises herbes, sont maintenant protégées. Le changement climatique permet une croissance rapide de certaines essences.

Curieusement, un certain type de population revient vers Bruxelles. Les descendants des marolliens retrouvent le Palais de Justice, le squattant définitivement. Le Palais domine à nouveau tout Bruxelles, les tours avoisinantes n'ayant pas résisté au temps. Il devient alors le point culminant du grand jardin bruxellois.

De Tuin van het Paleis

2050. Europa heeft Brussel al een hele tijd verlaten en de gewesten zijn kort daarna gevolgd. Van Brussel werd gezegd dat het vijftien keer groener was dan Parijs, maar nu heeft de natuur de stad helemaal in haar macht.

Daar het Brussels Gewest niet meer over de middelen beschikt om alles te onderhouden, beslist men om te opteren voor de aanleg van parken met wildleven. De huizen die er verlaten bij staan, omdat de bewoners zijn uitgeweken naar meer welvarende regio's van Europa, zijn ten dele vernield en de verstrengeling van natuur en ruïne biedt hen een romantisch uitzicht. De planten die vroeger beschouwd werden als onkruid, worden nu beschermd. De klimaatverandering zorgt ervoor dat bepaalde soorten snel groeien.

Merkwaardig genoeg keert een bepaalde bevolkingsgroep terug naar Brussel. De afstammelingen van de inwoners van de Marollenwijk vinden het Justitiepaleis terug en nemen er definitief bezit van. Het Paleis domineert Brussel weer, aangezien de torens in de buurt de tand des tijds niet hebben weerstaan. Het wordt dus het hoogste punt van de grote Brusselse tuin.

François Schuiten

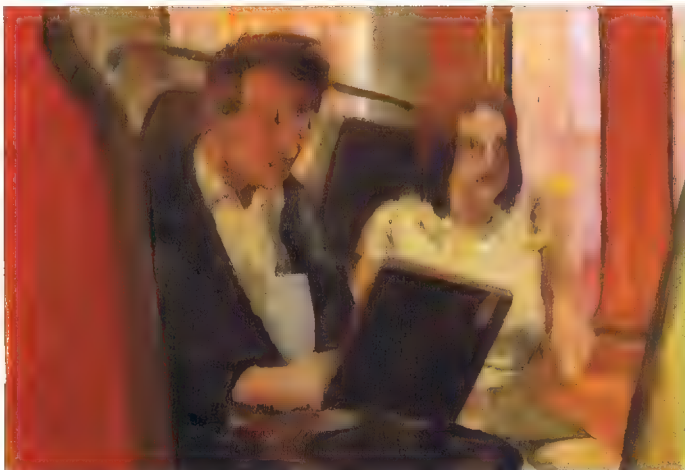


Thierry Van Hasselt

Amour rue Monrose, perte de données Gare du Midi, tabledance au Manhattan, crevettes grises au Belgaña, blanches au Coq, meeting point Bourse, pli discret sous la Cité Administrative, Magritte au Botanique, Palais Royal sur ebay, attouchements rue des Bouchers, Thalys dans la foulée, retour à l'aube, déphasé au Jeu de Balle, 2 euros la photo du Prince, un baiser à la Clé d'Or, infusion du souvenir galerie de la Reine, nouvelle donne à la Mort subite.

Liefde in de Monrosestraat, gegevens verloren in het Zuidstation, op tafel gedanst in de Manhattan, grijze garnalen in restaurant Belgaña, brandewijn in le Coq, meeting point Beurs, discrete omslag onder de Administratieve wijk, Magritte in de Kruidtuin, Koninklijk Paleis op e-bay, liefkozingen in de Beenhouwersstraat, Thalys in aansluiting, terug naar de dageraad, wereldvreemd op het Vossenplein, 2 euro per foto van de Prins, een kus in café la Clé d'Or, de herinnering laten inwerken in de Koninginnegalerij, de kaarten nog eens delen in café Mort Subite.

Thierry Van Hasselt






Yslaire

Bernar

De l'Archange ou des Zinnekes

Bruxelles, ma ville. J'y suis né, en plein centre, sous l'aile d'un archange terrassant le dragon, presqu'en même temps que la Communauté Européenne. Saint-Michel, patron de la ville, n'a d'ailleurs jamais vaincu le dragon. Car leur combat éternel est celui d'un couple marié contre nature, au sommet de l'hôtel de ville. Ici, on ne s'envole pas, on apprend à vivre «avec». Half en half.
Aujourd'hui que j'ai perdu la foi chrétienne, que je travaille avec des Parisiens, je comprends enfin que le surréalisme est une invention belge confirmée par son bilinguisme et sa multiculturalité. Que le mystère de ma ville ne se dévoile qu'à ceux qui l'ont quittée. Que si impossible n'est pas français, il est politiquement bruxellois. Que le mot bâtard se dit ici zinneke, et que je suis fier d'en être un. Même si c'est un honneur intraduisible. Que le chef d'oeuvre de l'Art nouveau, le palais Stoclet ne se visite pas. Que son maître d'oeuvre a préféré un Viennois nommé Gustav Klimt pour le décorer, plutôt que son chef de file bruxellois, Fernand Khnopff. Que Saint-Michel ne s'est toujours pas envolé, et qu'actuellement, peut-être assagi, il pactise avec son vieux démon.
Voilà pourquoi j'ai voulu rendre hommage à Khnopff, à mes yeux le plus emblématique de nos peintres. Je me suis inspiré de son tableau «L'art ou des caresses», de sa facture symbolique, mystérieuse et alchimique, qui rend les décors indéchiffrables autant que le sujet. Pour perpétuer la confusion de sens, L'archange a pris la place de l'androgyne, alors que le le dragon s'est métamorphosé en un sphinx moderne, aussi mystérieux pour nous aujourd'hui que la jeune immigration, par les questions qu'elle nous pose sur notre futur. En bon Bruxellois, j'ai ajouté une mosaïque «d'architextures» improbables en mélangeant des techniques opposées, photo et dessin, ordinateur et pinceau, matières et vides, imaginaire et réel. Car si Dick Annegarn ne l'avait pas chanté, je le confirme : Bruxelles, ma belle, Babel, bilingue et baroque, est d'abord la capitale des Zinnekes.

Over de Aartsengel of de Zinnekes

Brussel, mijn stad. Ik ben er geboren, in het hartje van de stad, onder de vleugels van de Aartsengel die de draak velt, bijna gelijktijdig met de Europese Gemeenschap. Sint-Michiel, beschermheilige van de stad, heeft overigens nooit de draak verslagen. Want hun eeuwige strijd is die van een koppel dat tegennatuurlijk is gehuwd, bovenop het stadhuis. Hier ga je er niet vandoor, je leert "ermee" leven. Half en half.
Nu ik het Christelijke geloof heb verloren en met Parijzenaars samenwerk, begrijp ik eindelijk dat het surrealisme een Belgische uitvinding is, bevestigd door de tweetaligheid en het multiculturele karakter van het land. Dat het mysterie van mijn stad zich enkel onthult aan wie haar heeft verlaten. Dat als «impossible» geen Frans is, het politiek Brussels is. Dat een bastaard hier zinneke wordt genoemd en dat ik trots ben er één te zijn. Ook al is het een onvertaalbare eer. Dat het meesterwerk van de Art nouveau, het paleis Stoclet, niet kan worden bezocht. Dat de bouwheer ervan een Weense schilder met de naam Gustav Klimt verkoos om het te decoreren boven zijn Brusselse aanvoerder, Fernand Khnopff. Dat Sint-Michiel nog altijd niet is weggevlogen en dat hij vandaag, misschien wat wijzer geworden, het op een akkoordje gooit met zijn oude duivel.
Daarom wilde ik hulde brengen aan Khnopff, in mijn ogen de meest emblematische van onze schilders. Ik heb me geïnspireerd op zijn schilderij «Liefkozingen» om zijn symbolische, mysterieuze en alchemistische aspect dat de decors even raadselachtig maakt als het onderwerp. Om de verwarring van de zintuigen te vereeuwigen, heeft de Aartsengel de plaats van de hermafrodiet ingenomen terwijl de draak in een moderne sfinx is veranderd, even mysterieus voor ons als de jonge immigratie, omwille van de vragen die zij ons opwerpt over onze toekomst. Als goede Brusselaar heb ik er een mozaïek van onwaarschijnlijke «architexturen» in gestoken door tegenovergestelde technieken, foto en tekening, computer en penseel, materie en leegte, het denkbeeldige en de werkelijkheid te combineren. Want hoewel Dick Annegarn het niet heeft gezongen, bevestig ik dat Brussel, mijn schone, Babel, tweetalig en barok, in de eerste plaats de hoofdstad van de Zinnekes is.

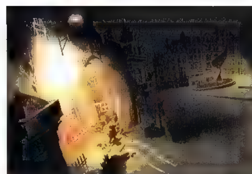
Bernar Yslaire











François Avril

Avec Chaland, Götting, Serge Clerc, Petit-Roulet et le duo Dupuy-Berberian, François Avril réinvente la ligne claire dans les années 80. Une esthétique faite d'épuration extrême, de stylisation absolue; une école du dépouillement. Trop, sans doute, pour rester confiné à la seule bande dessinée. Avril peint, dessine, réalise affiches et publicités, privilégiant une grammaire urbaine très personnelle, enchaîne les illustrations pour la presse et s'éloigne peu à peu du neuvième art, flirtant parfois avec les limites de l'abstraction. De loin en loin, il livre quelques cases ou esquisses dans des albums d'une beauté troublante et gracieuse, toute en lignes fragiles, laissant une grande place au non-dessiné comme certains écrivains au non-dit.

Met Chaland, Götting, Serge Clerc, Petit-Roulet en het duo Dupuy-Berberian, vindt François Avril in de jaren '80 de heldere lijn terug uit. Een esthetiek die voortkomt uit een extreme zuivering, een absolute stilering, een school van soberheid. Ongetwijfeld te veel om beperkt te blijven tot het stripverhaal alleen. Avril schildert, tekent, maakt affiches en reclame. Hij geeft hierbij de voorkeur aan een zeer persoonlijke stedelijke grammatica. Hij maakt de ene illustratie voor de pers na de andere en neemt geleidelijk meer afstand van de negende kunst door soms met de grenzen van het abstracte te flirten. Van tijd tot tijd levert hij enkele vakjes of schetsen in albums van een verbijsterende en elegante schoonheid, allemaal in fragiele lijnen, met veel ruimte voor het niet getekende zoals sommige schrijvers laten voor het ongezegde.

Philippe Berthet

Pour qualifier son dessin, on a envie d'inventer le terme «ligne pure». Car la ligne claire ne lui suffit pas. Moins rigide qu'Hergé, attiré par les courbes tout autant que par les droites, surtout si les courbes en question habillent les formes de quelque Pin Up au charme très fifties, Berthet, c'est la ligne claire avec l'âme en plus. Son maître-mot : la lisibilité. L'œil ne cherche jamais où aller, ni dans la case, ni dans la planche; il suit la main de ce dessinateur associé depuis longtemps au scénariste Yann.

Om zijn tekenstijl te kenschetsen, zou je de term «zuivere lijn» willen uitvinden. Want «heldere lijn» volstaat niet. Berthet is minder strak dan Hergé, voelt zich evenzeer aangetrokken tot rondingen als tot rechte lijnen, vooral wanneer deze rondingen de vormen van één of andere Pin Up met fifties-charme omlijnen. Hij staat voor de bezielde heldere lijn. Zijn motto : leesbaarheid. Het oog zoekt nooit waar het naartoe moet, noch in het vakje, noch op de plaat. Het volgt de hand van deze tekenaar die al een hele tijd met scenarist Yann samenwerkt.

Émile Bravo

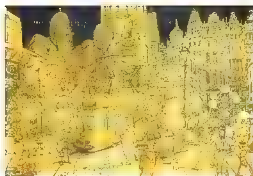
Emile Bravo n'aime pas les frontières. Il les transcende, les brouille constamment. De la littérature jeunesse à la bande dessinée tout public, il garde un œil sur la feuille, l'autre sur l'enfant qu'il a été. Qu'il s'approprie Spirou pour un album hors-série et le voilà qui revient aux origines du mythe, qui le retourne sur lui-même, lui inventant une genèse. Son dessin faussement hergéen ne l'empêche nullement d'être fabuleusement esthétique. Toujours au service de l'histoire. D'une merveilleuse lisibilité.

Emile Bravo houdt niet van grenzen. Hij overstijgt ze en haalt ze voortdurend door elkaar. Van de jeugdliteratuur tot het beeldverhaal voor het grote publiek zit hij op de tweespalt tussen het werk zelf en de jongen die hij ooit was. Hij schrijft een album van Robbedoes buiten reeks en gaat op zoek naar de oorsprong van de mythe, waarvan hij het ontstaan uitvindt. Zijn tekeningen lijken sterk op die van Hergé, maar beletten hem geenszins ongelooflijk esthetisch voor de dag te komen. Altijd ten dienste van de geschiedenis en van een wonderbaarlijke leesbaarheid.

Renaud Colin

Tout comme le français Arthur de Pins, Renaud Collin développe un univers mêlant les codes de la bande dessinée à ceux de l'animation. Ce n'est pas un hasard. Formé à l'Ecole de Recheche Graphique de Bruxelles, ce jeune dessinateur se tourne d'abord vers le dessin d'animation sur le web. Il se frotte aux logiciels de dessin et de mise en couleur. Il affûte ses outils. Et tâte de la publicité, notamment au travers de films d'animation dont certains avouent une inclination évidente pour le stylisme d'Avril. Avec Le monde selon François, il débarque dans la bande dessinée pour enfants, abordant le dessin sous un angle à la fois gracieux et original, comme s'il proposait une version d'un film d'animation de Disney à l'ancienne, avec ses décors à la gouache et ses couleurs chaudes.

Net als de Fransman Arthur de Pins, ontwikkelt Renaud Collin een universum waarin de codes van het stripverhaal zich vermengen met die van de animatie. Dat is geen toeval. Deze jonge tekenaar werd opgeleid aan de school voor grafisch onderzoek in Brussel en legde zich eerst toe op het tekenen van animatie op het internet. Hij komt in aanraking met de teken- en inkleursoftware. Hij slijpt zijn gereedschap. En maakt kennis met de reclamewereld door animatiefilms te ontwerpen waarin sommigen duidelijk de stilering van Avril ontwaren. Met «Le monde selon François» waagt hij zich aan stripverhalen voor kinderen waarbij hij tekent vanuit een tegelijkertijd elegante en originele invalshoek, alsof hij een versie van een Disney-animatiefilm oude stijl aanbiedt, met decors in gouache en warme kleuren.



Nicolas de Crécy

Nicolas de Crécy, un trait fragile, presque tremblant. Une vision baroque du monde, merveilleusement monstrueuse ou délicieusement désabusée. De Monsieur Fruit à Bibendum en passant par son hallucinante appropriation du Louvre, une patte, des couleurs privilégiant le camaïeu et le rouge, une marque de fabrique immédiatement reconnaissable et qui plonge le lecteur entre malaise et fascination. Malaise face aux univers absurdes. Et fascination pour ce dessinateur surdoué.

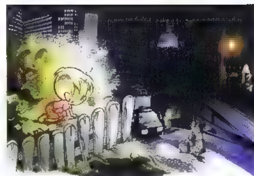
Nicolas de Crécy heeft een fragiele, haast bevende tekenstijl. Een barokke visie op de wereld die buitengewoon monsterlijk of heerlijk ontgoochelend is. Van Monsieur Fruit tot Bibendum via zijn adembenemende verhalen over het Louvre, kleuren waarbij de voorkeur wordt gegeven aan camee en rood, een fabrieksmerk dat onmiddellijk herkend wordt en dat de lezer met een gevoel van onbehaaglijkheid en fascinatie opscheept. Onbehaaglijkheid omwille van de absurde universa en fascinatie voor deze hoogbegaafde tekenaar.



Johan De Moor

Fils de Bob De Moor - proche collaborateur d'Hergé et créateur de la série Barelli -, Johan est tombé dans la potion magique de la BD franco-belge dès l'enfance. Il en résulte un talent atypique, impertinent et volontiers iconoclaste qui ne s'exprime dans la bande dessinée qu'en empruntant à toutes les disciplines de l'image. Collages, caricatures, dessin, Johan De Moor fait feu de tout bois pour composer un univers à la Breughel, à la fois baroque, profondément belge et absurde. Son personnage le plus célèbre, La Vache, poursuit ses aventures sous le titre de Lait Entier aux éditions du Lombard. De Moor travaille parallèlement pour la presse et notamment pour l'hebdomadaire satirique belge Pan.

Johan, zoon van Bob De Moor – naaste medewerker van Hergé en ontwerper van de Barelli-reeks – is als kind in de toverdrank van het Frans-Belgische stripverhaal gevallen. Hij heeft er een atypisch, vrijpostig en beeldenstormend talent aan overgehouden dat zich in zijn stripverhalen alleen uit door bij alle disciplines van het beeld leentjebuur te spelen. Collages, karikaturen, tekeningen... Johan De Moor wendt alle middelen aan om een Bruegeliaans universum te creëren dat tegelijkertijd barok, diep Belgisch en absurd is. Zijn beroemdste personage, Kobe de Koe, zet haar avonturen bij uitgeverij Lombard verder onder de titel Volle Melk. De Moor werkt gelijktijdig voor de pers en meer bepaald voor het Belgische satirische tijdschrift Pan.



André Geerts

Jojo, ou l'universalité de l'enfance. Un père désinvolte et plus immature que son fils, une grand-mère élevée au rang de mère, un petit garçon comme tant d'autres, qui évolue dans un monde un rien suranné. Et des questions universelles : l'amour, l'amitié, l'innocence, la tolérance, le sens de la vie. Avec une grâce à nulle autre pareille, André Geerts poursuit, album après album, une œuvre sensible, intelligente, dénuée de maniérisme et à la portée de toutes les générations.

Jojo, of de universaliteit van de kinderjaren. Een nonchalante vader die nog minder volwassen is dan zijn zoon, een grootmoeder die de rol van moeder overneemt, een kleine jongen zoals vele anderen die evolueert in een ietwat ouderwetse wereld. En dan zijn er nog de universele problemen: liefde, vriendschap, onschuld, verdraagzaamheid, zin van het leven. Met een nooit geziene gezwindheid zet André Geerts in zijn albums telkens weer zijn gevoelige, intelligente en ongekunstelde oeuvre voort dat toegankelijk is voor alle generaties.



Dominique Goblet

Pour Dominique Goblet, faire semblant, c'est mentir. Cette artiste bruxelloise tout-terrain a fait du titre de son dernier album (qu'elle a mis douze ans à achever) sa devise absolue. Peinture, dessin, installations, carnets de recherches graphiques, tout ce qu'elle touche est vrai. Authentique. Sans concession. Et perfore l'intime comme elle gratte le papier, parfois, jusqu'à la moelle. Cofondatrice du Frémok, elle publie peu, toujours juste. A fleur de perfection. Tout en matière. En clair-obscur. En savant déséquilibre.

Voor Dominique Goblet is doen alsof net hetzelfde als liegen. (Faire semblant, c'est mentir). Deze Brusselse all-roundartieste heeft van de titel van haar laatste album, (waaraan ze meer dan twaalf jaar heeft gewerkt) haar absolute motto gemaakt. Schilderijen, tekeningen, installaties, boekjes met grafische zoektochten: alles wat zij maakt, moet echt zijn. Authentiek. Zonder toegevingen. Ze geeft zich bloot, tot in het diepste van haar ziel. Als medeoprichtster van Frémok publiceert ze weinig. Ze streeft de perfectie na, met donkere en lichte kleuren en met zin voor onevenwicht.









Sacha Goerg

Sacha Goerg partage son temps entre bande dessinée, édition au sein de L'Employé du Moi (dont il est l'un des cofondateurs) et peinture, le plus souvent murale. Son travail interroge le temps et la matière, il poursuit un objectif aux limites de l'abstraction. Son dessin aux lignes économes tente de cerner l'indicible, une sorte de vibration qui traverse le monde. Il scande les volutes de la pensée, les interstices entre l'ici et le maintenant, entre les moments de conscience et l'état de subconscience. Son premier album, Bouture, paru en 2003, est à la fois une interrogation sur les limites de la narration en bande dessinée et un magnifique travail à la gouache, posée sur le papier à la manière d'un lavis.

Sacha Goerg verdeelt zijn tijd tussen het tekenen van stripverhalen, uitgeven in het kader van L'Employé du Moi (waarvan hij een van de medestichters is) en schilderen, meestal van muurschilderingen. Zijn werk bestudeert de tijd en de materie en hij streeft een doel na dat op de grens met de abstractie ligt. Zijn tekenstijl met zuinige lijnen probeert het onzegbare te omlijnen, een soort vibratie die de wereld doorkruist. Hij onderstreept de kronkels van het denken en de kieren tussen het hier en nu, tussen bewustzijn en onderbewustzijn. Zijn eerste album, Bouture, dat in 2003 verscheen, is tegelijkertijd een vraaggesprek over de grenzen van het verhaal in een stripverhaal en een prachtig werk in gouache, op papier gesteld als een gewassen tekening.

Jean-Claude Götting

Jean-Claude Götting, auteur de bande dessinée occasionnel. Ou accidentel ? Très vite, cet illustrateur-né parvenu à la BD via PLG puis Futuropolis dans les années 80 se sentira à l'étroit dans les cases et les planches. Il leur préférera les illustrations pour la presse et l'édition, devenant notamment l'illustrateur unique des couvertures des romans de Harry Potter en français. Götting, comme Avril, est également peintre. Ses travaux en couleur, le plus souvent en acrylique, privilégient des formes simples, volontiers géométriques. En noir et blanc, il affirme un style très en relief, laissant délibérément apparaître les couches de matière. Après une longue absence, il est revenu à la bande dessinée avec La malle Sanderson en 2004. Il alterne depuis l'illustration et la BD.

Jean-Claude Götting, occasioneel striptekenaar. Of accidenteel? Deze geboren illustrator die in de jaren '80 via PLG en later via Futuropolis in het striptekenen verzeild geraakt, zal zich al snel benauwd voelen in de vakjes en pagina's. Hij maakt liever illustraties voor de pers en de uitgeverswereld en mag als enige de cover illustreren van de Franse vertaling van de Harry Potter-romans. Götting is, net als Avril, ook schilder. Zijn kleurenwerk, meestal in acrylverf, geeft de voorkeur aan eenvoudige, meestal geometrische vormen. In zwart-wit laat hij een stijl zien met veel reliëf waarin hij de lagen van de materie duidelijk zichtbaar laat. Na een lange afwezigheid keerde hij terug naar het striptekenen met De kist van Sanderson in 2004. Sindsdien wisselt hij af tussen illustraties en stripverhalen.

André Juillard

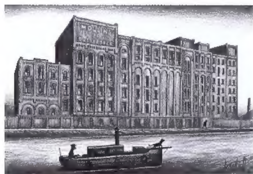
André Juillard, Grand Prix de la Ville d'Angoulême en 1996, a longtemps laissé croire qu'il était le chef de file de la nouvelle bande dessinée historique. C'était pour mieux nous tromper. Ce dessinateur classique, élégant, d'une précision presque maniaque, a prouvé, après Les sept vies de l'épervier, qu'il avait plus d'une corde à son arc. Et qu'il était aussi un auteur à part entière, les deux pieds dans le présent, avec Le cahier bleu d'abord, Après la pluie ensuite. Seul ou au service des autres, Juillard sait rendre une atmosphère comme personne. Il a aussi le don pour capter un regard, en percer l'intensité, surtout lorsqu'il est féminin.

André Juillard, Grote Prijs van Angoulême in 1996, liet ons lang geloven dat hij de aanvoerder was van de nieuwe historische strip. Hij had ons niet beter kunnen beetnemen. Deze klassieke, elegante tekenaar met een bijna maniakale precisie, bewees na De zeven levens van de sperwer dat hij meer dan één pijl op zijn boog heeft. En dat hij ook een volwaardig auteur is met beide voeten in het heden, eerst met Het dagboek en vervolgens met Après la pluie. Alleen of in dienst van anderen weet Juillard als geen ander een sfeer op te roepen. Hij heeft ook de gave om een blik weer te geven en er de intensiteit in te laten doorschemeren, vooral als het een vrouwelijke blik betreft.

Régis Lejonc

Tantôt auteur jeunesse, tantôt illustrateur, Régis Lejonc joue de la simplicité comme un violoniste de son archet. Il adapte son dessin en fonction du projet pour approcher au plus près l'âme du récit, parvenant à passer d'un graphisme naïf et totalement enfantin à une épure nettement plus réfléchie. Ses instruments de prédilection sont le pastel et la craie grasse, mais il ne dédaigne pas la peinture, voire le collage. Dans ses livres, il place quelques personnages de son entourage, mais en veillant toujours à les rendre universels. Très poétique, son œuvre se caractérise par une grande diversité de collaborations.

Régis Lejonc – nu eens jeugdauteur, dan weer illustrator – speelt met eenvoud als een violist met zijn strijkstok. Hij past zijn tekenstijl aan naargelang het project om de geest van het verhaal zo dicht mogelijk te benaderen. Zo gaat hij van een naïeve grafische en volkomen kinderlijke stijl naar een meer doordacht purisme. Hij gebruikt het liefst pastel en vetpotlood maar gaat ook schilderkunst of zelfs collage niet uit de weg. In zijn boeken plaatst hij enkele personages uit zijn omgeving maar maakt ze wel steeds universeel. Zijn werk is zeer poëtisch en wordt gekenmerkt door een grote verscheidenheid aan samenwerkingsverbanden.



Jacques de Loustal

Il ne ressemble à personne, personne n'oserait lui ressembler. Loustal est unique. Son dessin emprunte à la peinture, mais il évoque aussi l'art naïf. Une signature graphique qui s'approprie les textes de grands écrivains – Charyn, Paringaux, Coatalem – pour les sublimer, leur donner un nouveau souffle, un sens tout personnel; on aimerait dire: un regard. Un trait d'une raideur toute étudiée, une palette de couleurs, un bestiaire qui semble sorti de statuettes primitives. Un sens du cadrage. Une intelligence graphique. Loustal, c'est tout cela et bien plus. Illustrateur, peintre, dessinateur, affichiste, il poursuit infatigablement une route aussi singulière qu'exemplaire.

Hij lijkt op niemand, niemand zou op hem durven lijken. Loustal is uniek. Zijn tekenstijl draagt de stempel van de schilderkunst maar doet ook denken aan naïeve kunst. Een grafische signatuur die zich de teksten toe-eigent van grote schrijvers – Charyn, Paringaux, Coatalem – om ze te verfraaien, te doen heropleven en een heel persoonlijke toets of zelfs kijk te geven. Lijnen van een bestudeerde strakheid, een kleurenpalet en een bestiarium dat uit de primitieve beeldhouwkunst lijkt weggelopen. Zin voor kadrering. Grafische intelligentie. Loustal is dit alles en nog veel meer. Illustrator, schilder, tekenaar, affichemaker ... onvermoeibaar vervolgt hij zijn even bijzondere als voorbeeldige weg.



Cédric Manche

Après avoir été l'un des cofondateurs de la revue Spon puis de la maison d'édition L'Employé du Moi, Cédric Manche s'est fait connaître par la publication d'un album en collaboration avec Loo Hui Phang, Panorama, chez l'éditeur suisse Atrabile. D'emblée, son style est apparu très épuré, allusif même, laissant les détails de côté pour privilégier des effets de masse et des équilibres à l'intérieur de la page. Musicien, Cédric Manche imprime à la planche des rythmes personnels qui permettent notamment au silence de donner sa pleine mesure. Depuis Panorama, premier volet d'un triptyque qui a confirmé son talent, cet auteur bruxellois a prouvé qu'il est un dessinateur mélodieux, parfois cérébral, toujours au plus près d'une recherche graphique s'appuyant sur le sens.

Na medestichter te zijn geweest van het tijdschrift Spon en vervolgens van uitgeverij L'Employé du Moi werd Cédric Manche bekend door de publicatie van een album in samenwerking met Loo Hui Phang, Panorama, bij de Zwitserse uitgever Atrabile. Zijn stijl leek van in het begin heel erg uitgezuiverd, zelfs zinspelend. De details werden achterwege gelaten en de voorkeur ging uit naar massa-effecten en evenwicht binnen de pagina. Als musicus drukt Cédric Manche in een prent persoonlijke ritmes uit die de stilte de gelegenheid bieden om ten volle tot uiting te komen. Sinds Panorama, het eerste luik van de triptiek die zijn talent bevestigde, bewees deze Brusselse auteur een melodieus, soms cerebraal tekenaar te zijn die altijd zo dicht mogelijk aanleunt bij een grafische stijl die op de zintuigen gestoeld is.



Vincent Mathy

Révélé par la série Ludo parue aux éditions Dupuis et dessinée avec Pierre Bailly sur des scénarios de Denis Lapière, Vincent Mathy a très vite conquis un vaste public grâce à de nombreuses publications dans le domaine de la jeunesse. Son dessin possède une accessibilité immédiate. Les plus jeunes s'y retrouvent sans chercher à le décoder. Mais les autres y trouvent également leur bonheur. Ils découvrent chez Mathy un sens de la concision qui ne cède jamais à la facilité; chaque trait a son utilité, chaque image son intérêt. Le tout, servi par un sens de l'équilibre et une véritable pureté de style.

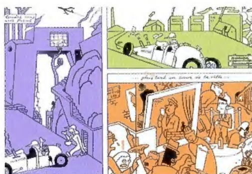
Vincent Mathy werd bekend met de serie Ludo die bij uitgeverij Dupuis verscheen en die hij samen met Pierre Bailly tekende naar scenario's van Denis Lapière. Hij wist al snel een groot publiek voor zich te winnen dankzij de vele publicaties voor de jeugd. Hij hanteert een zeer toegankelijke tekenstijl. De jongsten begrijpen hem meteen zonder moeite te moeten doen om hem te ontcijferen. Maar ook anderen vinden er hun meug in. Ze ontdekken bij Mathy een gevoel voor bondigheid die nooit toegeeft aan gemakzucht. Elke lijn is van nut, elk beeld van belang. Dit alles wordt geserveerd met een gevoel voor evenwicht en stylistische zuiverheid.



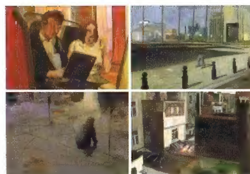
David Merveille

David Merveille est professeur de graphisme et de dessin à l'Institut Saint Luc de Bruxelles. Il a illustré de nombreux albums jeunesse et réalisé tout autant de travaux publicitaires ou de communication. Son dessin le place dans la filiation directe des Dupuy-Berberian, Petit-Roulet et autres tenants d'une ligne claire née dans les années 80 à la fois dans la lignée d'Hergé et dans celle de certains dessinateurs de presse français. Volontiers burlesque, son univers le porte tout naturellement à rendre hommage au maître du genre, Jacques Tati, en 2006. Ce qui donne lieu à ce livre paru au Rouergue, Le Jacquot de Monsieur Hulot, qui lui vaudra, parmi plusieurs nominations, de remporter le prix Québec/Wallonie-Bruxelles de littérature jeunesse 2007.

David Merveille is leraar grafiek en tekenen aan het Sint Lucas-instituut van Brussel. Hij heeft tal van jongerenalbums geïllustreerd en evenveel werk voor reclame of communicatie gemaakt. Zijn tekenstijl maakt van hem een rechtstreekse verwant van Dupuy-Berberian, Petit-Roulet en andere voorstanders van een heldere lijn die in de jaren '80 zijn geboren. Zo komt hij meteen ook in de lijn van Hergé en van bepaalde tekenaars van de Franse pers terecht. Zijn meestal burleske universum bracht hem er van nature toe in 2006 hulde te brengen aan de meester van het genre, Jacques Tati. Dit leidt tot de publicatie bij Rouergue van Le Jacquot de Monsieur Hulot, dat hem, naast meerdere nominaties, de prijs Québec/Wallonie-Bruxelles van de jeugdliteratuur 2007 oplevert.









Ever Meulen

Avec Joost Swarte, l'inventeur de l'expression «ligne claire», Ever Meulen est aujourd'hui considéré comme un illustrateur majeur, parmi ceux que l'esthétique d'Hergé a influencés. Une influence purement graphique, qu'a complétée une fascination pour les formes et le graphisme développés à l'occasion de l'Exposition Universelle de 1958 à Bruxelles et que l'on a appelé en bande dessinée le style Atomium. Ever Meulen n'a jamais fait «du Tintin». Il trace sa route entre dessin d'illustration et affiches, poursuivant une ligne pure, où les rondeurs et le cubisme voisinent dans un égal bonheur.

Samen met Joost Swarte, uitvinder van de expressie «heldere lijn», wordt Ever Meulen vandaag beschouwd als een groot illustrator en behoort tot diegenen die beïnvloed werden door de esthetiek van Hergé. Een louter grafische invloed die aan aanvulling vormde op een fascinatie voor de vormen en de grafische stijl die ter gelegenheid van Wereldtentoonstelling van 1958 in Brussel werden ontwikkeld en die in het stripverhaal «Atomiumstijl» worden genoemd. Ever Meulen heeft nooit «een Kuifje» gedaan. Hij stippelt zijn traject uit tussen illustratietekeningen en affiches en volgt daarbij een zuivere lijn waarin ronde vormen en kubisme vrolijk hand in hand gaan.

François Schuiten

Artiste complet, François Schuiten aurait pu s'accomplir dans la scénographie; il a notamment réalisé plusieurs pavillons pour des expositions universelles, ainsi que des stations de métro, à Bruxelles et à Paris. Aussi à l'aise dans la bande dessinée que dans le cinéma pour lequel il dessine régulièrement des décors, Schuiten est un créateur d'univers et d'utopies, mais aussi de sens. On aurait tort de cataloguer son dessin, d'une incroyable précision, à celui d'un architecte de génie. Avec son complice de toujours, Benoît Peeters, il interroge sans désemparer dans Les Cités Obscures les bizarreries de l'organisation humaine. Il a reçu le Grand Prix de la Ville d'Angoulême, la plus importante récompense de la bande dessinée francophone, en 2002.

François Schuiten is een compleet kunstenaar die zich had kunnen waarmaken in de scenografie: hij heeft onder andere verscheidene paviljoenen ontworpen voor wereldtentoonstellingen en heeft meegewerkt aan metrostrations in Brussel en Parijs. Hij voelt zich evengoed thuis in de strip- als in de filmwereld, waar hij regelmatig fungeert als decorontwerper. Schuiten is de ontwerper van gedachtenwerelden en utopieën, maar ook van zinvolle betekenis. Zijn tekeningen, die getuigen van een ongelooflijke nauwkeurigheid, mogen niet zomaar worden gecatalogeerd als tekeningen van een geniaal architect. Samen met zijn vaste bondgenoot Benoît Peeters onderzoekt hij in «De Duistere Steden» onafgebroken de eigenaardigheid van de menselijke organisatie. In 2002 werd hij beloond met de Grote Prijs van Angoulême, de belangrijkste onderscheiding in de Franstalige stripwereld.

Thierry Van Hasselt

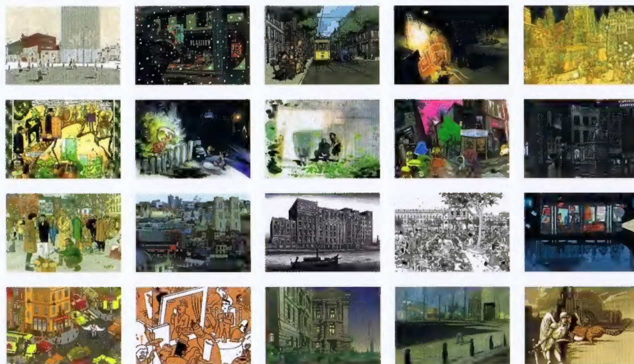
Thierry Van Hasselt, cofondateur du Frémok, un auteur unique, inclassable. Son œuvre est avant tout poétique. Elle emprunte des chemins de traverse pour réinventer le langage de la bande dessinée. Pour réinventer l'émotion. Elle se perd dans les pas de danse des chorégraphies de Karin Ponties qu'il accompagne de ses dessins. Elle prend corps. Vie. Même lorsqu'elle interroge la mort, la déliquescence des chairs, la violence de la carnation. Son œuvre majeure, Gloria Lopez, en est la preuve vivante.

Thierry Van Hasselt, medestichter van Frémok, is een uniek auteur die men in geen enkele categorie kan onderbrengen. Zijn werk getuigt in de eerste plaats van zin voor poëzie. Hij bewandelt onbetreden paden om de taal van het beeldverhaal en de gevoelens opnieuw uit te vinden. Zijn werk versmelt met de choreografische danspasjes van Karin Pointies die men in zijn werk aantreft. Zijn werk komt tot leven. Zelfs wanneer het de dood, de verwording van het vlees en het geweld van de huidskleur bestudeert. Zijn belangrijkste werk, Gloria Lopez, is hier het levende voorbeeld van.

Bernar Yslaire

Bernard Hislaire, qui signe également Yslaire - quand il ne joue pas avec les lettres de son prénom pour se créer une nouvelle signature - est un auteur en perpétuel mouvement. De Bidouille et Violette à Sambre, la filiation paraît évidente, la rupture ne l'est pas moins. Elle se poursuit tout au long d'une route aux allures erratiques qui n'est faite que de défis, d'interrogations sur l'art et sur le monde, de remises en question. Qu'il touche à l'actualité ou qu'il revisite l'histoire du vingtième siècle, Hislaire se met toujours en danger, ne se contente jamais du minimum, dans une quête à la fois psychanalytique et artistique qui fait constamment reculer les frontières de son talent.

Bernard Hislaire, die ook tekent met Yslaire – wanneer hij niet met de letters van zijn voornaam speelt om een nieuwe handtekening te creëren – is een auteur die constant in beweging verkeert. Van Hugo en Iris tot Samber, de verwantschap lijkt duidelijk, net als de breuk overigens. Deze volgt een geaccidenteerd parcours dat enkel bestaat uit uitdagingen, vragen over de kunst en de wereld en twijfels. Of hij nu de actualiteit behandelt of teruggaat naar de geschiedenis van de twintigste eeuw, Hislaire brengt zichzelf constant in gevaar en is nooit tevreden met het minimum in een tegelijkertijd psychoanalytische en artistieke zoektocht die hem steeds weer de grenzen van zijn kunnen doet verleggen.



François Avril • Philippe Berthet • Émile Bravo • Renaud Colin
Nicolas de Crécy • Johan De Moor • André Geerts • Dominique Goblet
Sacha Goerg • Jean-Claude Götting • André Juillard • Régis Lejonc
Jacques de Loustal • Cédric Manche • Vincent Mathy • David Merveille
Ever Meulen • François Schuiten • Thierry Van Hasselt • Bernar Yslaire